02/08/2021

Αγρυπνία στη μνήμη του πατρός Ιωάννη Καλαΐδη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σιδηροκάστρου

Ιερά Αγρυπνία με αφορμή τη συμπλήρωση των 12 ετών από την οσιακή κοίμηση του πατρός Ιωάννη Καλαϊδη θα τελεσθεί την Τρίτη 3 Αυγούστου και ώρα 8:30 μ.μ., στον Ιερό Ναό των Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης, Νεοχωρίου Σιντικής, της περιφέρειας Σερρών, όπου ο κεκοιμημένος ιερέας υπήρξε κτίτωρ.

Η Αγρυπνία θα ξεκινήσει με τον Παρακλητικό Κανόνα στην Υπεραγία Θεοτόκο. Στη συνέχεια θα ακολουθήσει Εσπερινός, Όρθρος και Θεία Λειτουργία. Η ιερά αγρυπνία γύρω στη 1:00 π.μ. θα ολοκληρωθεί με την επιμνημόσυνη δέηση στον πατέρα Ιωάννη.

Ο πατήρ Ιωάννης γεννήθηκε στο Καμαρωτό Σερρών από ευσεβείς γονείς, τον Χρυσόστομο και τη Θεοδώρα, στις **8 Μαΐου το 1925,** ημέρα εορτής του Αγίου Ιωάννου Θεολόγου. Έτσι πήρε το όνομα του Ευαγγελιστή και αγαπημένου μαθητή του Κυρίου, Ιωάννη. Σημαντικό ρόλο στο έναυσμα της καλής πνευματικής του πορείας διαδραμάτισε το πρόσωπο της μητέρας του, η οποία ήταν πιστή γυναίκα με αληθινή αγάπη προς τον Θεό και την Εκκλησία Του.

Ο πατήρ Ιωάννης υπηρέτησε στον Ελληνικό στρατό σε μία δύσκολη περίοδο για την πατρίδα μας, από τον Οκτώβριο του 1947 έως τον Μάρτιο του 1950, όπου το έθνος μας δοκιμαζόταν από τα δεινά του εμφυλίου πολέμου (1946- 1949).

Το 1955 σε ηλικία τριάντα ετών, ήλθε σε γάμο με την Πολυξένη, όπου και απέκτησε μαζί της τα τέκνα, Θεοδώρα, Χρήστο και Σοφία.
Έως το 1970 διακόνησε την εκκλησία ως νεωκόρος, επίτροπος και ψάλτης. Είχε ταπείνωση στην καρδιά και όχι στα λόγια και αυτή η τακτική ήταν συνοδοιπόρος του σε όλα τα χρόνια της ζωής του. Σύντομα με έναν τέτοιο παραδειγματικό τρόπο ζωής, ήρθε το πλήρωμα του για να προχωρήσει στην ιερωσύνη.

Έτσι, στις **3 Ιουλίου του 1970** χειροτονήθηκε από τον μακαριστό Μητροπολίτη

Σιδηροκάστρου κ. Ιωάννη, αφού πρώτα στις αρχές του ίδιου έτους προηγήθηκε ένα περίεργο όνειρο, όπως συνήθιζε συχνά να το χαρκατηρίζει, διηγώντας το, προκειμένου να τονίσει πως η ιερωσύνη είναι δωρεά του Κυρίου.

Έλεγε λοιπόν καθώς περιέγραφε το όνειρο:
«Είδα στον ύπνο μου, τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας Ιωάννη, να με καλεί στην Μητρόπολη και να μου δίνει το ευαγγέλιο, λέγοντάς μου να διαβάσω τους στίχους "πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη" (Ματθ. 28,19). Εγώ τους διάβασα, μου λέει καλώς, μέχρι του αγίου Ιωάννου θα σε κάνω ιερέα».

Το όνειρο αυτό επαληθεύτηκε μερικούς μήνες αργότερα, όταν κλήθηκε από την Μητρόπολη για αυτό τον σκοπό και εξελίχτηκαν τα υπόλοιπα όπως τα προείδε. Η χαρά του ήταν απερίγραπτη και διατηρήθηκε σε όλη της διάρκεια της υπόλοιπης ζωής του.

Ο λόγος του διανθιζόταν με διάφορα παραδείγματα και συμβουλές ώστε να τονίσει το μεγαλείο της θεοσύστατης ιερωσύνης, αλλά και της ανεπανάληπτης χάρης που προσφέρει ο Θεός στους κληρικούς του. Πίστευε ότι οι ιερείς οφείλουν να δοξάζουν διαρκώς τον Θεό, για την ύψιστη δωρεά που τους αξίωσε να λάβουν.

Ο παπά Γιάννης, όπως συνήθιζαν να τον καλούν τα πνευματικά του τέκνα, έζησε έναν λιτό βιό και με τη βιοτή του εξύμνησε την ταπεινοφροσύνη, ώστε να την κάνει ποίημα στα μάτια των πιστών και να την αποζητούν. Δε μιλούσε ποτέ για ταπείνωση, διότι είχε γίνει ο ίδιος ολοκαύτωμα της ταπείνωσης. Ήταν γεμάτος καλοσύνη, ευγένεια κι είχε περισσή αγάπη.
Όλη του η ζωή ήταν ένας ύμνος στον Χριστό. Ανέπνεε, σκεφτόταν, έπραττε και ποτέ δεν κουραζόταν για τον Χριστό. Πρώτα και πάνω από όλα έβαζε τον Χριστό.

Αγαπούσε πολύ την Εκκλησία και τους επισκόπους. Αρχιερείς από διάφορα μέρη τον επισκεπτόταν και εκείνος ποτέ δεν έλεγε τίποτε, διότι θεωρούσε τον εαυτό του ανάξιο να τον επισκέπτονται επίσκοποι στης Εκκλησίας μας. Διατηρούσε ιδιαίτερη πνευματική σχέση με τον μακαριστό **Μητροπολίτη Σιατίστης Αντώνιο Κόμπο,** όπου και τον επισκεπτόταν πολύ συχνά.

Συχνά έφερνε ως παράδειγμα τους Αγίους Ραφαήλ, Νικόλαο και Ειρήνη, θέλοντας να τονίσει τη χαρά της αιωνίου ζωής. Συγκεκριμένα έλεγε, πως οι άγιοι αυτοί έζησαν πριν τόσα χρόνια, πως μας ακούνε, πως έρχονται και κάνουν τέτοια θαύματα στον κόσμο, πως αποκάλυψαν τη ζωή και το μαρτύριο τους για τον Χριστό. *«Ορίστε, να η αιώνιος ζωή, αφού πέθαναν για τον Χριστό και είναι ζωντανοί, τι άλλο θέλουμε; Η πίστη μας είναι ζωντανή και μοναδική»,* συνήθιζε να λέει για τους τρεις αγίους της νήσου Λέσβου, όπου ευλαβούταν ιδιαίτερα και είχε χτίσει κατά τη πορεία της ιερατικής του διακονίας Ναό προς τιμήν τους.

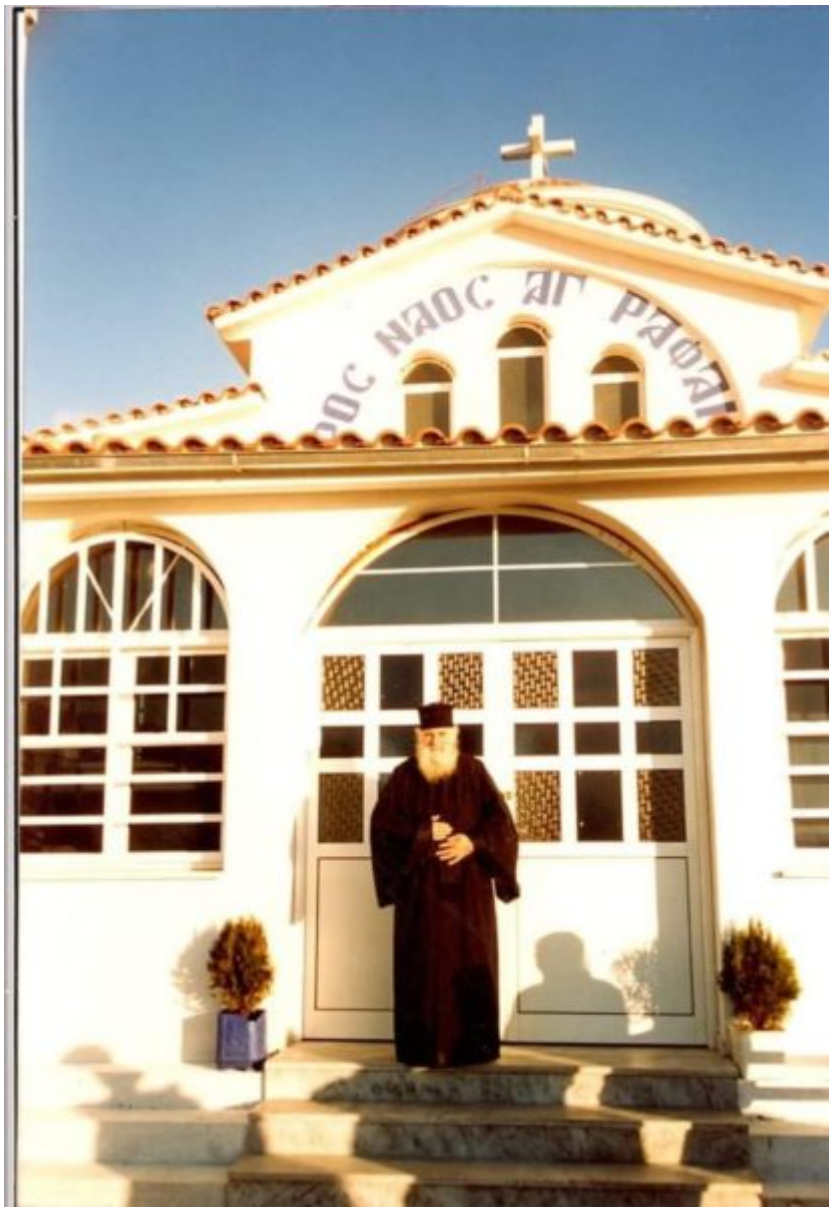

Στις **4 Αυγούστου του 2009** κοιμήθηκε στο Νεοχώρι, Σερρών όπου ήταν και ο τελευταίος σταθμός της ιερατικής του διακονίας, αποδυναμωμένος ύστερα από πολύμηνη παραμονή του στο κρεβάτι ως κλινήρης. Το σκήνωμα του παρέμεινε ζεστό έως την στιγμή του ενταφιασμού του.
Ενταφιάστηκε πίσω από τον Ναό των Αγίων Ραφαήλ, Νικολάου και Ειρήνης, όπου υπήρξε κτίτορας, στο σημείο όπου είχε υποδείξει ο ίδιος και ετοίμασε δύο χρόνια πριν τη κοίμησή του.